

175. Καλῶς γ', ἔφη, ποιῶν σύ· ἀλλὰ ποῦ ἔστιν οὗτος; Ὅπισθεν ἐμοῦ ἄρτι εἰσήει· ἀλλὰ θαυμάζω καὶ αὐτὸς ποῦ ἂν εἴη. Οὐ σκέψη, ἔφη, παῖ, φάναι τὸν Ἀγάθωνα, καὶ εἰσάξεις Σωκράτη; σὺ δ', ἦ δ' ὅς, Ἀριστόδημε, παρ' Ἐρυξίμαχον κατακλίνου. Καὶ ἔ μὲν ἔφη ἀπονίζειν τὸν παῖδα ἵνα κατακέοιτο· ἄλλον δέ τινα τῶν παιδῶν ἦκειν ἀγγέλλοντα ὅτι "Σωκράτης οὗτος ἀναχωρήσας ἐν τῷ τῶν γειτόνων προθύρῳ ἔστηκεν, κάμου καλοῦντος οὐκ ἐθέλει εἰσιέναι." Ἄτοπόν γ', ἔφη, λέγεις· οὐκ οὐκ καλεῖς αὐτὸν καὶ μὴ ἀφήσεις; (b) Καὶ ὅς ἔφη εἰπεῖν Μηδαμῶς, ἀλλ' ἐᾶτε αὐτόν. ἔθος γάρ τι τοῦτ' ἔχει· ἐνίστε ἀποστάς ὅποι ἂν τύχη ἔστηκεν. ἦξει δ' αὐτίκα, ὡς ἐγὼ οἶμαι. μὴ οὖν κινεῖτε, ἀλλ' ἐᾶτε. Ἀλλ' οὕτω χρὴ ποιεῖν, εἰ σοὶ δοκεῖ, ἔφη φάναι τὸν Ἀγάθωνα. ἀλλ' ἡμᾶς, ὦ παῖδες, τοὺς ἄλλους ἐστιᾶτε. πάντως παρατίθετε ὅτι ἂν βούλησθε, ἐπειδάν τις ὑμῖν μὴ ἐφεστήκη—ὁ ἐγὼ οὐδεπώποτε ἐποίησα—νῦν οὖν, νομίζοντες καὶ ἐμὲ ὑφ' ὑμῶν κεκλήσθαι ἐπὶ δεῖπνον καὶ τούσδε τοὺς (c) ἄλλους, θεραπεύετε, ἴν' ὑμᾶς ἐπαινῶμεν. Μετὰ ταῦτα ἔφη σφᾶς μὲν δειπνεῖν, τὸν δὲ Σωκράτη οὐκ εἰσιέναι. τὸν οὖν Ἀγάθωνα πολλάκις κελεύειν μεταπέμψασθαι τὸν Σωκράτη, ἔ δὲ οὐκ ἔαν. ἦκειν οὖν αὐτὸν οὐ πολὺν χρόνον ὡς εἰώθει διατρίψαντα, ἀλλὰ μάλιστα σφᾶς μεσοῦν δειπνοῦντας. τὸν οὖν Ἀγάθωνα—τυγχάνειν γὰρ ἔσχατον κατακείμενον μόνον—Δεῦρ', ἔφη φάναι, Σώκρατες, παρ' ἐμὲ κατάκεισο, ἵνα καὶ τοῦ σοφοῦ ἀπτόμενός σου (d) ἀπολαύσω, ὃ σοὶ προσέστη ἐν τοῖς προθύροις. δῆλον γὰρ ὅτι ἡῦρες αὐτὸ καὶ ἔχεις· οὐ γὰρ ἂν προαπέστης.

«Πολύ καλά ἔκανες», εἶπε, «ἀλλὰ πού εἶναι εκείνος;» «Πριν ἀπὸ λίγο ἔμπαινε πίσω ἀπὸ μένα· ἀπορώ κι ὁ ἴδιος που μπορεῖ νὰ βρῖσκεται.» «Δεν θα ψάξεις, θυρωρέ», φέρεται νὰ εἶπε ὁ Ἀγάθωνας, «καὶ θα φέρεις μέσα τὸν Σωκράτη; Καὶ συ, Ἀριστόδημε,» εἶπε, «βολέψου δίπλα στὸν Ἐρυξίμαχο.» Στὴ συνέχεια εἶπε πως κάποιος υπηρέτης τοῦ ἐπλυνε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια γιὰ νὰ ξαπλώσει καὶ ὅτι κάποιος ἄλλος ἀπὸ τοὺς υπηρέτες ἦρθε καὶ ἀνήγγειλε ὅτι «αὐτὸς ὁ Σωκράτης ἐφυγε καὶ πῆγε καὶ στάθηκε στὴν ἐξώπορτα τῶν γειτόνων καὶ, ἐνῶ τὸν προσκάλεσα, αὐτὸς δεν θέλει νὰ μπει».

«Ἀδιανόητο εἶναι αὐτὸ που λες,» εἶπε. «Κάλεσε τὸν λουτὸν, μὴν τὸν ἀφήνεις!» Καὶ εἶπε ὅτι παρενέβη λέγοντας: «Καθόλου! Αφήστε τὸν· τὸ συνηθίζει αὐτό. Μερικὲς φορές, πιάνει μιὰ ἀκρὴ, ὅπου νὰ 'ναὶ καὶ στέκεται. Θα φτάσει ἀμέσως, ὅπως νομίζω. Μὴ κάνετε τίποτα· ἀφήστε τὸν.»

«Ἄν αὐτὴ εἶναι ἡ γνωμάτευση σου, ἔτσι πρέπει νὰ κάνουμε,» εἶπε ὅτι ἀπάντησε ὁ Ἀγάθωνας. "Ἔσεῖς παιδιὰ, στρώστε γιὰ τοὺς υπόλοιπους. Πάντως βάλτε κάτι, ὅ,τι προαιρείσθε, στὴν ἀκρὴ, γιὰτὶ κάποιος δεν εἶναι ἀνάμεσα μας - αὐτὸ βέβαια ἐγὼ δεν τὸ ἔχω ξανακάνει - καὶ τώρα περιποιηθεῖτε μας, με τὴν ἰδέα ὅτι καὶ ἐγὼ καὶ αὐτοὶ ἐδῶ οἱ ἄλλοι ἔχουμε κληθεῖ γιὰ δεῖπνο ἀπὸ σας, γιὰ νὰ 'χουμε νὰ σας παινεύουμε». Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ, εἶπε, ὅτι αὐτοὶ δειπνοῦσαν, ἀλλὰ ὁ Σωκράτης δεν ἔμπαινε. Ὁ Ἀγάθωνας πολλές φορές ἔδινε ἐντολὲς νὰ πάνε νὰ καλέσουν τὸ Σωκράτη, ἀλλὰ αὐτὸς δεν τὸν ἀφήνε. Μετὰ ἀπὸ λίγο, ἀφοῦ παρέμεινε, ὅπως ἦταν ἡ συνήθεια τοῦ, πῆγε ἐπιτέλους περίπου, ὅταν αὐτοὶ βρῖσκονταν στὰ μισὰ τοῦ δεῖπνου. Τότε λουτὸν ὁ Ἀγάθωνας, - ἔτυχε νὰ εἶναι μόνος τοῦ ξαπλωμένος στὸ βάθος·εἶπε, παρενέβη λέγοντας. «Ἐδῶ! Σωκράτη, δίπλα μου ξάπλωσε, γιὰ νὰ ἀπολαύσω, ἀγγίζοντας σε, τὴ σοφία σου που σου ἀποκαλύφθηκε στὴν ἐξώπορτα. Εἶναι φανερό ὅτι τὴ βρήκες καὶ τὴν κατέχεις· δεν πιστεύω νὰ ἐφυγες νωρίτερα».

Καὶ τὸν Σωκράτη καθίζεσθαι καὶ εἰπεῖν ὅτι Εὖ ἂν ἔχοι, φάναι, ὦ Ἀγάθων, εἰ τοιοῦτον εἶη ἢ σοφία ὥστ' ἐκ τοῦ πληρεστέρου εἰς τὸ κενώτερον ῥεῖν ἡμῶν, ἐὰν ἀπτώμεθα ἀλλήλων, ὥσπερ τὸ ἐν ταῖς κύλιξιν ὕδωρ τὸ διὰ τοῦ ἐρίου ῥέον ἐκ τῆς πληρεστέρας εἰς τὴν κενωτέραν. εἰ γὰρ οὕτως ἔχει καὶ ἡ 175.e σοφία, πολλοῦ τιμῶμαι τὴν παρὰ σοὶ κατάκλισιν· οἶμαι γὰρ με παρὰ σοῦ πολλῆς καὶ καλῆς σοφίας πληρωθήσεσθαι. ἡ μὲν γὰρ ἐμὴ φαύλη τις ἂν εἶη, ἢ καὶ ἀμφισβητήσιμος ὥσπερ ὄναρ οὔσα, ἢ δὲ σὴ λαμπρά τε καὶ πολλὴν ἐπίδοσιν ἔχουσα, ἢ γε παρὰ σοῦ νέου ὄντος οὕτω σφόδρα ἐξέλαμψεν καὶ ἐκφανῆς ἐγένετο πρώην ἐν μάρτυσι τῶν Ἑλλήνων πλεον ἢ τρισμυρίοις. Ὑβριστῆς εἶ, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὁ Ἀγάθων. καὶ ταῦτα μὲν καὶ ὀλίγον ὕστερον διαδικασόμεθα ἐγὼ τε καὶ σὺ περὶ τῆς σοφίας, δικαστῆ χρώμενοι τῷ Διονύσῳ· νῦν δὲ πρὸς τὸ δεῖπνον πρώτα τρέπου.

Στη συνέχεια εἶπε ὅτι ὁ Σωκράτης κάθισε καὶ παρενέβη λέγοντας ὅτι «Τί καλά που θα ἦτανε, Ἀγάθωνα, ἀν ἡ σοφία ἦταν κάτι που νὰ μπορεῖ νὰ διοχετεύεται ἀπὸ τὸν πιο γεμάτο πρὸς τὸν περισσότερο ἄδειο ἀπὸ μας, με τὸ νὰ ἀγγίζουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ὅπως ἀκριβῶς τὸ νερὸ στα ποτήρια που κυλά μέσα ἀπὸ τὸ βαμβάκι ἀπ' τὸ γεμάτο πρὸς τὸ ἄδειο. Εἰάν πράγματι ἐτσι συμβαίνει καὶ με τὴ σοφία, θεωρῶ μεγάλη μου τιμὴ τὸ νὰ 'μαι ξαπλωμένος δίπλα σου, γιατί νομίζω ὅτι θα κατακλυσθῶ ἀπ' τὴ φιλοσοφία σου που ἔχει, τόσο ποσοτική, ὅσο καὶ ποιοτική διάσταση. Ὅσο για τὴ δική μου φιλοσοφία ἔχει νὰ κάνει με ἀσήμαντα πράγματα, δὲν εἶναι ἀτρωτὴ στον αὐστηρὸ ἔλεγχο τῆς λογικῆς κι εἶναι σαν ὄνειρο, ἐνῶ ἡ δική σου εἶναι λαμπρή, οὐσιαστική, γεμάτη προοπτικές, πηγάζει ἀπὸ σένα τὸν ἴδιο, ἀν καὶ εἶσαι νέος, καὶ μάλιστα ἀστράψε σ' ὅλο τῆς τὸ μεγαλεῖο καὶ ξεδιπλώθηκε περίτρανα μπροστὰ στα μάτια τριάντα χιλιάδων καὶ πλεον Ἑλλήνων».

« Εἶσαι υποκριτικὰ μετριόφρων, Σωκράτη,» εἶπε ὁ Ἀγάθωνας, «Γι αὐτὰ θα συγκρουστοῦμε σε λίγο ἐγὼ καὶ συ, σχετικὰ με τὴ σοφία, ἔχοντας διαιτητὴ τὸν Διόνυσο (κρασί). Τώρα ὅμως, ἀσχολήσου πρώτα με τὸ δεῖπνο».